

mer mig, at det Billede af vor finansielle Stilling, den højtærede Finansminister oprullede for os forleden Dag, var af en saadan Karakter, at der er Grund for Rigsdagens Medlemmer til at være varsomme med at yde Bevillinger uden at vide, hvor man ender.

Det forekommer mig ogsaa, at det oprullede Billede peger i Retning af, at Rigsdagen bør være varsom med de Millionbevillinger, den giver til Havne paa Jyllands Vestkyst. Naar man ved, at det kun kan blive Fiskerihavne, forekommer det mig, at man burde prøve, om man ikke kunde komme frem ad en billigere Vej end den foreslaaede, og det tror jeg, man kan. Man henviser til, at man har en Kommissionsbetænkning, som siger dette og hint. Ja vel, men de forskellige Kommissionsbetænkninger, vi har at henvise til gennem Tiderne, er ikke af den Karakter, at de indbyder til absolut Respekt i alle Forhold. Thi det er dog saadan, at den forrige store Kommissionsbetænkning, vi har at bygge paa i dette Forhold, og som er skrevet af Mænd, der sikkert ikke var mindre vandbygningskyndige end de Mænd, der har siddet i den sidste Kommission, siger, at en Havn ved Hirtshals kan man ikke bygge under 14,2 Mill. Kr., og at der vil medgaa adskilligt flere Millioner til en Havn Vestpaa. Nu er den sidste Kommission dog kommet til det Resultat, at der kan bygges en forsvarlig Havn ved Hirtshals for 4,2 Mill. Kr., og det synes jeg er et saa kendeligt Fremskridt, at hvis man kunde naa et lignende ovre paa Vestkysten, var der Grund til for den danske Rigsdag at tage imod et saadant Tilbud, om jeg maa kalde det saa. Det burde i alt Fald have været forsøgt, inden man kom med sit Forslag. Kommissionen var jo næsten nødt til at komme med det Resultat, den kom med, thi det var givet i selve Kommissoriet, at det skulde være saaledes; der stod i Kommissoriet, hvorledes Havnene skulde være.

De Herrer af Folketinget, som har fulgt med i disse Forhold gennem Tiderne og husker de Forhandlinger, som er førte her i de sidste Aar, kan ikke være i Tvivl om, at det Forslag, Kommissionen her har fremsat, er bygget paa det samme Grundlag som det private Forslag, vi havde for et Aarstid eller to siden. Der er ingen Tvivl om, at det, der forelaa den Gang, var, at de Herrer, der fremsatte Lovforslaget, havde henvendt sig til en af de Ingeniører, der havde Kendskab til Bygningsarbejder paa Jyllands Vestkyst,

og af ham havde faaet at vide, at Havne af de og de Størrelser kan bygges for de og de Summer. Saa fremsætter de deres Lovforslag, derefter faar de nedsat en Kommission, hvori den Mand, der som sagkyndig har staaet bag ved det første Forslag, har Sæde, og Kommissionen faar sit Arbejde anvist ved Angivelse af de Summer, som har været nævnte i det Lovforslag, som ligger til Grund for Kommissionens Arbejde. Derefter maatte det naturnødvendigt gaa saaledes, at Kommissionen, naar den havde den samme sagkyndige Mand som den egentlige Sjæl i Foretagendet, maatte sige: Det er disse Havne, vi skal have. At Summerne ikke er helt de samme, skyldes simpelthen, at i Tiden mellem det private Lovforslags Fremsættelse og Kommissionsbetænkningens Afgivelse er det blevet saa meget fordyret at bygge disse Havne, at Differencen er udlynet ved de Summer, som udgør Forskellen. Det forekommer mig at være saa lige til, at derom kan ingen være i Tvivl.

Jeg tror ikke, at disse Havne kan besejles i Stormvejr, hverken af store Skibe eller af Fiskeskibe. Med den Erfaring, man har fra andre Havne, som er langt mindre udsatte under Storm, ved man, at disse Havne med de Storme, som kan herske ved Vesterhavet, ikke kan besejles i alle Tilfælde; men det, man opnaar ved Anlæg af dem, er, at man skaber Fiskerne mange flere Fiskedage, end de ellers vilde have, og derfor gaar jeg med til disse Anlæg. Men man maa være klar over, at ingen af de to foreslaaede Havne vil kunne gøre Tjeneste paa den Maade, at Fiskerne i Stormvejr kan ty derind. Det har Fiskerne heller ikke Brug for, thi vore Fiskefartøjer er saa stærkt søgaaende, at de kan taale Søen, selv om den er nok saa høj. Man har saa vidt mig bekendt ingen Sinde hørt, at en Fiskekutter er forulykket i Vesterhavet, det skulde da være ved Ildsvaade; men paa Grund af høj Sø er ingen gaaet tabt derude. Jeg undtager et bestemt Tilfælde, hvor en Fiskekutter paa Vej til Island forsvandt i Atlanterhavet, ingen ved, om det er sket ved, at den er blevet slaaet ned af en Sø, eller den er brændt, eller hvordan det er gaaet til. Men ellers har man, saa vidt mig bekendt, ikke noget Eksempel paa, at Fiskekuttere ikke har kunnet klare sig i aaben Sø. De har dog, naar de er ude i høj Sø og ikke kan komme i Havn, den Vej at vælge at ride Stormen af derude. Saa kan det ske for